

Dr. Cseke József (1937. november 30. - 2005. április 20.) 1962-ben történt pappá szentelését követően káplánként Vasváron, Körmenden és Zalaegerszegen, majd 1971-től haláláig Nagylengyelen szolgált az Urat és híveit.

Nagylengyeli plébánosként nevelte és vezette nagylengyeli, bazitai, babosdöbrétei, gombosszegi, iborfiai, kaptafalui, ormándlaki, gombosszegi, petrikeresztúri és rámi „galambocskáit” mindennapjaikban és zarándoklataikon nem egyszer akár az Örök városba vezető útjukon.

Erről a nagy, áldozatos, határtalan türelmet és szeretet igénylő munkásságról emlékezett meg Nagylengyel Önkormányzata és hívei, amikor elhatározták, hogy hat évvel a nagy plébános halálát követően emlékhelyet állítanak Dr. Cseke József plébános úr emlékére a község temetőjében. Az emlékhely a nagy plébános szeretett templomára tekint.

A 2011. április 17-én délután 16.00 órai kezdettel megtartott avató és szentelő ünnepségen sokan képviseltették magukat: helybeliek, a társközségekből érkezett hívek és régi barátok, valamint az atya hozzátartozói.

Az ünnepséget Scheiber Ildikó, Nagylengyel polgármestere nyitotta meg a meghatottságtól meg-megcsukló hangon elmondott bevezető szavaival.

Ezután Illés Csaba nagylengyeli pedagógus, a gellénházi plébánia egyházközségének világi elnöke beszélt az elhunyt plébános legfőbb tulajdonságairól, melyekkel belopta magát a hívek szívébe, megemlékezett az elmúlt évekről, a ministrálásokról, és az atya valamint a hívek között kialakult szeretetteljes kapcsolatról. Beszélt alázatosságáról is, megemlékezett arról, hogy az atya nem szégyellt elnézést kérni akár a szentmise keretében is azért, ha netán néha valamivel megbántott valakit.

Rába Imre gellénházi plébános úr szentírási részletet olvasott fel az Úr Jézus Krisztus szenvedéstörténetéből, majd a régi jó barát, paptestvér, Tüske József volt lenti esperes, jelenleg tornyiszentmiklósi plébános emlékezett meg Cseke Józsefről. Mesélt barátságukról, annak kezdeteiről - amikor megismerkedett Cseke József körmendi káplánnal -, megemlékezett az atya alázatos szolgálatáról, s elmondott egy régi, a körmendi kórházban beteglátogatás során megtörtént megmosolyogtató történetet is, mely hűen visszaadta az atya éles és humoros gondolkodásmódját.

Rába Imre plébános úr e gondolatokat követően áldotta meg az emlékhelyet.

Ezután Jakabné Somogyi Éva felolvasásában meghallgathattuk a József atya temetésekor született megható, családi verset, elköszönést. Az ünnepséget Tüske József plébános úr ünnepélyes áldását követően az atya családja, testvére részéről elhangzott köszönő szavak zárták.

Dr. Cseke József plébános

1937 - 2005

Áldott legyen emléke

Végezetül néhány gondolat e sorok írójától:

Novaiként, s 1987-től a novai plébánia kántoraként is mondhatni heti rendszerességgel láthattam vagy találkozhattam vele. Nován át vezetett útja, ha hozzátartozóit ment

meglátogatni, de akkor is, amikor a lenti plébániára, Tüske József esperes úrhoz a szokásos heti baráti összejövetelekre igyekezett. Útja során sokszor megállt egy-egy látogatásra a novai plébániánál is, s baráti kapcsolatot ápolt az azóta már szintén elhunyt Varga István plébánosunkkal, majd a későbbiekben Molnár János esperessel, akivel együtt nem egy alkalommal Rómába is ellátogattak – erről tanúskodik a nagylengyeli újságban is megjelent kép, melyen a szentatyát üdvözli József atya, mögöttük pedig örömmel figyeli a jelenetet Nova akkori szeretett esperese, Molnár János atya. Mindkét plébánia az akkori lehetőségekhez mérten virágkorát élte...

Ezekben az években még nem is sejthettem azt, ami 2003 tavaszán örömmel töltött el: olyan megtiszteltetésben részesülhettem, hogy József atya személyesen hívott fel és kért fel, hogy már a következő vasárnaptól kántorként szolgáljam vele az Urat Petrikeresztúron. Felkérését természetesen elfogadtam, s első alkalommal 2003. április 13-án együtt szolgáltunk. Akkor is Virágvasárnap volt akárcsak ma...

Petrikeresztúron lehettem tanúja annak, ami Cseke atyát emberi gyarlósága ellenére is oly nagyra tette hívei szemében. Tanúja lehettem a hívek és az atya közötti kölcsönös tiszteletnek, megbecsülésnek, szeretetnek mely igen sokszor humorban nyilvánult meg. Megélhettem azt az akkor és a mai nap is csodaszámba menő dolgot, hogy az oltárnál középiskolás, érettségiző leányok szolgálnak vele – félek, megismételhetetlen évek voltak ezek, s ilyen többet nem lesz...

Régi barátja, paptársa, Brenner József helynök úr szavait szeretném idézni, aki azt hiszem a legmegfelelőbb szavakat megtalálva összefoglalását adta mindannak, ami az atyát jellemezte. Szavai súlyos szavak:

„... legfőbb jótulajdonságainak az alázatot, a szeretet és az Egyházhoz való ragaszkodását tartotta. Nagy tudása, sziporkázó humora ellenére nem nézett le soha senkit, nem kezelte le az embereket. Beismerte, mások előtt sem takargatta hibáit. Jóságos volt, sohasem akadt problémája a gyerekekkel és a fiatalokkal. Hűséges volt az egyházmegyéhez és a hivatásához. Annak és azért élt.”

Ezek voltak azok a tulajdonságai, amik által ő volt Cseke József atya, akitől papi és emberi kapcsolatait tekintve mindenki tanulhatott és tanulhat a mai nap is: legyen az egyszerű civil, vagy nyáját vezető lelkipásztor!

2003 nyarán Nován lelkipásztor váltás történt, hozzánk érkezett Tóth Tibor atya, akivel József atya a szomszédság, a paptestvérség, a közös kántor alkalmazása által is nagyon jó,

együttműködésen alapuló kapcsolatot épített ki. E kapcsolatrendszer által - ha néhány évre is, - a két plébánia története összeforrt. Egymást követték a közös programok, lelki gyakorlatok, szentbeszéd, hegyi búcsú, egymás kölcsönös kísérete, mely az utolsó napig tartott.

Csak kevesen ismerik az utolsó napok, órák történetét. József atya 2005. tavaszán plébánosunknak több alkalommal is panaszkodott, hogy mindig jobban és jobban kifárad, s számára egyre nagyobb megterhelést jelent a hozzá tartozó közösségek lelkiismeretes ellátása. Ekkor született meg az elhatározása: Petrikeresztúrt átadja a novai plébániának. A közösség néhány évre történő átkapcsolására sajnos már csak halálát követően kerülhetett sor. Április 19-én este Tibor atyával a zalaegerszegi plébánián vettek részt közös programon. Tibor atya vitte el élete utolsó útjára és hozta haza a vártnál korábban kérésére: „Tibor, vigyél haza! Fáradt vagyok!”

Másnap, április 20-án meglepve és szomorú szívvel fogadtuk a gyászos hírt...

Április 26-án a lelke üdvéért bemutatott szentmisén és temetésén sokakkal együtt részt vettünk, s közben gondoskodtunk róla, hogy a petrikeresztúri és novai harangok is elbúcsúztassák a nagy plébánost e közösségeken való áthaladásakor utolsó útján...

Végezetül meg szeretném köszönni Nagylengyel Önkormányzatának e szép emlékhely kialakítását, s legfőképp azt amiről ez az emlékhely tanúskodik: a hívek nem felejtették el József atyát! Azt a József atyát, ki ismerte a mondást, s a szerint élte mindennapjait és terelgette, oktatta, nevelte, vezette híveit: „A hívek nem léphetnek a mennyek országába lelkipásztoruk nélkül, de a lelkipásztor sem a hívei nélkül!” Ismerve Cseke József atya lelkipásztori és emberi munkásságát bizvást állíthatjuk, hogy nem hiába fáradozott, hazatért mennyei Atyja országába! Rajtunk, a híveken a sor, hogy minden nehézséggel sikeresen megküzdve mi is követhessük őt! Ehhez kívánok mindenkinek hitet, reményt, szeretetet, felelősségteljes kitartást és emlékezést: nézzünk fel néha az égre, ahonnan József atya letekintve ránk még mindig együtt sír- és nevet híveivel és közbenjár értük.

Szili Ernő [](#)

[Köszönet a Galériában](#)